

Har man tidligere kunnet sætte sig udover Hensynet til den danske Befolkning, forekommer det mig, at her opstaar en betydende Vanskelighed overfor de nye Befolkningsmængder, vi skal have ind i Landet, idet disse i Øjeblikket er undergivne en Invalideforsikring, som man altsaa vilde fratage dem, hvis de førtes ind under almindelig dansk Lovgivning, hvor en saadan ikke findes. Tyskland har som bekendt i en Aarrække haft Invaliditetsforsikring, der ogsaa omfatter det, som man navnlig maa tage Sigte paa ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal, nemlig de saakaldte Erhvervs-sygdomme; og det er klart, at det af den store ubemidlede Arbejderbefolkning i Sønderjylland vil blive følt som en haard Forurettelse, hvis Befolkningen nu føres ind i et Land, hvor der ikke findes en Lovgivning, der paa et saa vigtigt Omraade staar Maal med, hvad man kender i Tyskland. Ved en særlig Lov maa der træffes en Ordning for de Sønderjyder, som ved Indlemmelsen i Danmark oppebærer Invaliditetsrente i Henhold til tysk Lovgivning; men den Ret til Forsikring og Rente, som de alle har erhvervet og betalt til, i et større eller mindre Antal Aar i det Land, hvor de nu hører hjemme, den Ret vil jo bortfalde som Resultat af Indlemmelsen, hvis der ikke herhjemme tilvejebringes en lovordnet Forsikring om Udbetaling for alle Danske, der maatte komme i de Omstændigheder, som det her forelagte Lovforslag omhandler.

Det Begreb, som man gennem dette Forslag søger at lovgive om, Invaliditet, er jo, klarere udtrykt maaske, en Forringelse eller Ophævelse af Arbejdsevnen; denne Tilstand er blevet til stadig større Skade for Samfundet og for de enkelte Samfundsmedlemmer under Udviklingen fra den gamle Driftsform til den moderne, hvor Arbejdstempelet er blevet sat op, hvor Maskinernes Indførelse har medført en hel Revolution, og hvor en Mængde Produktioner af forskellige Grunde er blevet mere eller mindre sundhedsnedbrydende. Adskillige sundhedsfarlige eller sundhedsskadelige Produktionsforhold er jo kendte; og gennem mange Aar har der for Arbejderne været en urimelig lang Arbejdstid, der yderligere bidrog til at forringe Sundhedstilstanden og derigennem forøge Arbejdsudygtigheden eller dog fremkalde den paa et tidligere Stadium, end den ellers vilde være blevet fremkaldt. I den nyere Tid har forskellige Love om Arbejderbeskyttelse i nogen Grad søgt at modvirke Invaliditeten

som Følge af sundhedsskadeligt Arbejde, og den seneste Tids Forkortelse af Arbejdstiden vil ganske sikkert yderligere modvirke den Nedbryden af Sundheden, som Arbejdsforholdene i forskellige Fag medførte. Men ved Siden af saadanne Foranstaltninger trænges der til en Forsorgslovgivning for dem, der enten er ramte af Invaliditeten eller vil blive det trods de forbedrede hygiejniske Forhold, som den moderne Tids Lovgivning har indført.

At Nødvendighed for en saadan Lovgivning foreligger, er ogsaa erkendt gentagne Gange under Forhandlinger i den høje Rigsdag. Senest er det sket ved en Betænkning, som et Folketingsudvalg afgav den 15. Marts 1918, og hvori det hedder, som følger: „Fra alle Sider erkendes det, at der i den danske sociale Lovgivning findes et Hul, som snarest bør udfyldes; vi mangler en Invaliditetslovgivning“. Et Flertal af dette Udvalg indstillede for at imødekomme den Trang, der altsaa fra alle Sider erkendtes at være til Stede, at man gennemførte et fra privat Side indbragt Lovforslag, der atter byggede paa et Mindretalsstandpunkt i Alderdoms- og Invaliditetskommissionens Betænkning. Et Mindretal af Folketingsudvalget erklærede ikke at kunne være med til at fremme dette private Lovforslag, idet man gjorde gældende, at denne vigtige Sag burde føres frem af Ministeriet efter Prøvelse af alle Oplysninger og Betragtning af alle de Systemer, som var bragte i Anvendelse. Man erklærede sig altsaa fuldkommen enig om Nødvendigheden af, at denne Sag søgtes ført frem til en Ordning; og alle Overvejelser af Oplysninger saa vel som Betragtning af foreliggende Systemer har nu fundet Sted og har resulteret i det Forslag, som jeg har den Ære at fremsætte.

Jeg kan tilføje, at dette Lovforslag bygger ikke paa et enkelt af de før behandlede Principper, men bygger paa flere i Forening. Man har af forskellige Grunde søgt at kombinere, hvad der kendtes, og hvad man havde praktisk Erfaring for. Det er ikke noget i dansk Lovgivning ukendt og ej heller noget uheldigt, at man bygger paa Erfaring andetsteds fra, tværtimod kan jeg sige, at vi ved vor sociale Lovgivning har skabt bedre Love, end man ved slavisk at følge bestemte Principper har opnaaet at skabe andre Steder. Men naturligvis, Betragtningen og Synet derpaa er individuelt; det er ikke sikkert, at alle deler den Opfattelse, jeg her har fremsat, i hvert Fald tør jeg ikke antage, at man